

SMYKLÁČ

KASV
11.3.48

Co říci úvodem tohoto malého sborníčku básní, povídek a různých názorů na svět? Snad jen to, že je to sborníček věcí od lidí, dosud pišících do šuplíku a kteří nemohli svá literární díla, nebo jen zřítkakdy, ventilovat.

Výběr všeho co si zde přečtete je čistě náhodný. Proběhlo sice menší třídění, ale opravdu jen v nejmenší míře. Problémem je luštit některé rukopisy. Při opisování musíme hádat slova a to je veliká škoda, protože tam třeba nepatří. Tím se samozřejmě mění smysl básně, povídky, atd.

Kritiku každé stránky Smykláče přenecháváme na vás. Totiž podle nás není nikdo 100% kompetentní k závažnému posouzení, každý člověk je totiž naladěn na jinou vlnu myšlení a teda i jiný názor.

/Název Smykláč je sestaven z několika slov, už ani nevíme jakých. Význam tohoto slova přenecháváme vaší fantazii./ Rozhodně nechceme, aby toto první číslo bylo zároveň posledním. Proto tě tímto žádáme/pokud také píšeš/abys nám poslal své příspěvky. Nebo jestli o někom víš, upozorni ho na nás.

Příspěvky a kritiku posílejte stejnou cestou, jakou se vám dostal do rukou tento sborníček. Pište čitelně! Můžete připsat svoji adresu kvůli zaslání dalšího čísla. Každé dílko podepište svým jménem.

Dík za pocopení a přemýšlením nad Smykláčem.

Za „Edenské“ nakladatelství autoři.

PS. Původně se mělo toto číslo Smykláče dostat do vašich rukou začátkem března. Několik zádrhelů však opozdilo jeho dokončení.

OBSAH:

KÁJA

Jo kdyby dneska žil Hašek

FRANTA

U kožního

NAĎA

Šediví lidé

Klamná chvíle štěstí

Stručný návod pro chování mimozemšťanů na zemi

MILAN

Bláznivé dálky

Hádanka

Být oblakem

Písen

Každodenní

LEONA

Zpověď

Zoufalství

Proč

NICOL

Pocit

MLAĎAS

Rodina, základ státu

Konečně!

Opět

Ty moje

Ať žije kao pije

V nevěstinci

Taneční zábava

Svátek

O sedmé

Probuď mě ze sna

ZDEŇKÁ

Pohřeb lásky

JAN

Stránky poleptané kyselinou

Tma

Obraz vzdělávání

Podivín

J.R.S.

Já?!

Kopretina

Myšlenky

Zapřemýšlej

Báječný flám

Otrokem Být

KTERÉ

Nešla pejte po kvítkách,
protože krásně voní
Ale hlavně
bezabíjajte lidi
bratři lidé, ti se mají rádi

J. Lennon

WALJA

JÓ KDYBY DNESKA ŽIL HAŠEK

O toho kluka jsme si hodily korunou. A co? Prohrála jsem. Chlastej, nebo sem nechoď. Já ti říkám, drž hubu. Dneska jsem sehnal dobrou knihu. Ukaž. To je teda pěkná kravina. Litř čerta a šest skleniček. Prosím tě, příteli, nepůjčil bys mi dvacet korun? Máš pravdu nepůjčil. To je blbec s ním se nebav. Hele, jestli nemáš kde spát, tak... Tak si polib prdel. Když se ti tady nelíbí, tak proč nevypadneš? Co blbneš? Mám narozeniny. No, tak všechno nejlepší. Ještě jeden litř. To pivo je kalný. Ty debile, pojď ven. Pojď ven. Četl jsi mladý svět? Nečetl s teky žiju. Áno, kam zejtra jedete? Dopředele, když jsme tě teď viděli. Hele, přišla děvčata. Proč jsi se dal ostříhat? Padaly mě vlasy. Seš na hlavu. Jak to bylo na záchytce? Prázdnó, chlapče, prázdnó. V pátek nepojedeme na ten festival. Proč? Z hygienických důvodů. Ale já jsem si předevčirem umyl nohy. Tak si běž umejt i uši. Dojdi si pro haďr, přece v tom tady nebudu sedět. Ale budeš. Máš tady sekeru. Ale, voď kterýpak doby? Máš v ty minisukni hezký nohy. No vidíš, já ti to říkám pořád. Máte někdo kosky? Vysmrkni si voko, ty kreténe. Nemáš doma něco od Vysockýho? Voni maj doma nanejvíš tak slepice. Sklapni, nebo ti vyšroubuju hlavu. A to ví někdo, že Žižka byl až u Říma. Díky, tohle ti nezapomenou, máš to u mě. Vyšlo nový elpičko MI-CHALA DAVIDA. Kdes to sebral, debile? V SUPRAPHONU. Četl jsi o té nové buzerantské nemoci? Ne, ale ty si to prostuduj dobře, miláčku. Dáme si krabičky? Nemám drobný. Hod za pětku. Proč si se vysral na tu holku? Ty vole, to byla slepice. Ale vypadá dobře. Ale hovno, tady má, žlověče prázdnó. To neplatí, opírá se o tácek. No řekni, jak si představuješ svůj další život? No, no, normálně. To je trochu málo, nezdá se ti? No a co bych na to měla odpovědět. Vyser se na ni.

co bych měla odpovědět. Vyser se na ní. Ona je úplně vygumovaná. Oba jste vygumovaný. Hod mě startku. Vrchní, platím nebo se ztratím. Snad nejdeš domů, vole? To víš, že ne. Mrknu se ještě do Centrálu. Počkej, já jdu s tebou. To jsou, ale debilové, no ne, řekni, máš se opít tady nebo tam? Máš pravdu. Doprdele, co je s tím pivem? Jsem tady namalovanéj nebo co? Ty ses náke rozjel: Mám to v prdeli, seru na všechno. Ty vole, zejtra zas do práce, to mě tak sere. Má taky, ale s tím už dneska nic neuděláme. Hele, myslíš si, že existuje Bůh? No jasně, jinak bysme tady nebyli. To myslíš jako tady v hospodě? No jasně, pokud by neměli zavřino. Kolik je hodin? Ty vole, tak málo? Co budu do těch jedenácti dělat? Zítra asi udělám sanitární den. Ty pitomcímě vůbec nedali zálohu. Člověče, zas mám jít na fialárnu. Kvůli čemu? Nevím. Ale to je jedno, nebudem se o tom bavit. Podej mi ty sirky. Nejsem žádněj rasista, ale ty cikáni mi už lezou krkem. Aby ses náhodou nezakuchal. Dneska jsem potkal trpitelku. Sám seš taky trpitel. Těch je tady víc. Koupil sis jógu? Ty vole, voni chtěj, abys žral pšenici. Tak si to tak neber. Nejdeš ke Svatce? Co je tam? Nic. Moc se mě dneska nelíbíš. Ty mě taky ne. Máš nějaký potíže? Ani ne rozbil jsem hubu policajtovi. Za to by ti měli dát metál. Daj, daj, ale až u soudu. Člověče, tak jsem ti tuhle přemýšlel o životě. A co? No, nic dáme si ještě jedno. Na hajzlu se někdo poblil, tlačenska s cibulí. Nebyl jsi to náhodou ty? Já? A nevíš po čem, blbečku? Slyšel jsem Odysseu, ty žavole, to je nářez. Miláčku, přišla jsi za mnou? Jo, ta se pohybuje v jiných vodách. Nemuš mě já to nevydržím. Nejseš na hlavu? Ty slepice, koukej vypaďnout. Nejdeš na záchod? Ne. Táhle ten

chlap je z kriminálky. No a co? Nesbíráš taky náhodou céčka? Ne, jen paragrafy. Člověče, tak jsem si myslel, že si píchá něco tvrdýho a on to byl inzulin. On měl cukrovku? Jo, z alkoholu. Nestraš, nestraš. Takhle partagaska, ta by bodla. Ty si už někdy lízal? Co? Zítra máme v práci výrobní poradu, to se zas nasmějem. Co ty vlastně děláš? Hovno. A jo, vždyť já vlastně vím. Víte, kdo se bude ženit? Nekecej, do něj bych to nikdy neřek. Jo, Sparta ta jede. Hele, znáš ten fór jak... Ne, neznám. Pánové, platíme. Čí je to lístek? On už odešel. Tak tohle teda bylo naposled. Kolik? Hmm, to je dobrý. Děkuji, pánovi. Jo kdyby dneska šel Hašek. Tak co? Tak by ho zavřeli.

26.-27. května 1984
Zumberk

Kája

FRANTIA

U KOŽNÍHO

Potkal jsem naštěstí neštěstí

Kde?

Na rozcestí ne.

Na rozdíl od něho sedělo

Kde?

Na stromě a hrálo si

S čím?

S klíči točilo

Jak vypadalo?

Bylo blond s malou hlavičkou, mávalo nožičkou

Proč?

Taky jsem se ptal, ukazovalo prstíkem

Kam?

Ne přece tam za strom.

Co potom?

Ne potom šel jsem za ten strom.

Co bylo tam?

Klíče od srdce.

A co bylo dál?

Já na to se vás pane doktore taky ptám.

Co za to?

Dvacet korun.

Málo!!

Víc jsem neměl.

Na to se vás neptám.

Co zato?

Nic nemám

Taky koukám.

NADA

ŠEDIVÍ LIDÉ

Šediví lidé, v šedivém světě
-mne mezi sebou už nenajdete.
Můžete se postavit třeba na hlavu,
ale mě už nikdy nezařadíte do davu,
davu průměrných lidí,
kteří jen průměrně vidí,
kterým ta průměrnost stačí,
ale mě, pánové tlačí.
Byla tu beznaděj,
ale i ta mizí
a šedá průměrnost
ta je mi cizí.
Být sama sebou, být tím čím jsem,
bylo jen ideou, bylo jen snem.
A přestat být stejná,
být trochu jiná je pro mne prokletí,
možná i vina.
Možná, že život takovým nepřeje,
já však mám silnou zbraň tou je ideje.
Chci něco dokázat, chci něco být,
proč jinak bych měla s všmi žít?
Vdát se, mít rodinu, mít chatu,
závidět sousedům výši platu?
Jsem na začátku, nevím přesně co chci,
ale vím už co určitě nechci!!!

KLAMNÁ CHVÍLE ŠTĚSTÍ

Přátelé slyšte teď nelžu vám
já někoho moc ráda mám
a proto říct vám to pospíchám,
že srdce své mu dám.

NAĎA

STRUČNÝ NÁVOD PRO CHOVÁNÍ MIMOZEMŠŤANU NA ZEMI

Pamatujte, že mezi všemi panuje zákon nená-
visti a okrádání. Dokažte svoji inteligenci
svými pěstmi. Jste-li "vexlák bijte hašišá-
ky a všechny ostatní. Nejste-li jimi bijte
"vexláky". Věřte, že nezáleží na vzhledu, ale
na člověku - je moderní a zastaralý. Jen vy ž
jste dobří, ostatní jsou špatní. Celý život
jsi byl hašiš a teď nemůžeš sehnat "kristusky"?
Snadná pomoc dej se na vexl. Není to žádný
rozdíl. Pít a kouřit můžeš jako oni, jen
místo hospod 3. a 4. skupiny musíš navště-
vovat jedničkové podniky. Občas zajet do tůzu
a prodat staré a koupit nové šaty. Místo ú-
česu zvaného "máňa" se začneš česat na
patku. A koupíš si přehrávač. Nesmírnou vý-
hodou naší doby je, že všechny tyto defini-
ce mají jednotvárné označení "vole".
Takže teď volám ať žije naše moderní doba
a i všichni olové!

Zároveň se, ale ptám? Kdy dostanou rozum?

.....
Nechci jen dávat, chci taky brát.
Nechci být smutná, chci se i smát.
Nechci se snů vzdát, já se chci prát,
možná, že prohraju, ale možná, že NE!
.....

Máte pravdu, když tvrdíte, že nevím co chci.
Ale já mám zase jistotu, že toho dosáhnou!

NAĎA

MILAN

BLÁZNIVÉ DÁLKY

Ó, jak krásné plout po mořských vlnách!
Nachat se unášet větrem
a snít o bláznivých dálavách.
Nad své skutky cítit se být povznesen
když rackům mořským se vysmějem.
A pak plout k vzdálenému ostrovu
kde domorodcům řeknem: dobrý den!
Vždyť nad hlavou máme rovníkovou oblohu.

Zabloudíme v pralese a znovu se najdem,
proženeme opice v korunách stromů
a opět do slunce vyjdem.
Naslouchat kлокotu deštivých potoků,
pohádat se s hejnem sprostých papoušků
a pak seběhnout zpátky k pobřeží,
kde k nohám v jemném písku
jedna vlna za druhou poběží.

Z delfínem zaskotačit si v zálivu
a s žralokem zahrát si na honěnou.
Stavět hráze proti přílivu
a medúzám říkat: lásky nashledanou!
A pak, až hvězdy vyblednou,
jitřenka veliký měsíc z oblohy vyžene,
větry s ránem v plachtách zavanou
a naše loď, do bláznivých dálek vypluje.

MILAN

HÁDANKA

S vaším dovolením,
trochu si s vámi popovídám.
NE! Nebojte se, nic to není,
vždyť i já vás poslouchám
skromný a nikým neviditelný,
u nedovřených dveří,
když se milujete v posteli
nebo sledujete pořad v televizi.
Když se koupete, i při večeři
vám hledím do talíře
a hledím nadra vaší dceři
-jsem drzý k nevíře!

Nevěříte, a marně mne hledáte.
Nejsem vidět ani cítit.
A ke dveřím už ani nechoďte,
nebudu tam a možná budu
-totiž já jsem tady ma zas tamhle
skrátka všude poletuju.
Vlezu k vám i do postele
a s vaší ženou se pomiluji
když vy o to nectojíte.
Nebrání se a nedělá potíže,
když ji nahou okukuji
-jsem drzý k nevíře!

Nebojte se, nebudu činit dále potíže,
už nebudu tajemný, neviditelný jak duch
létat všude bez tíže.
Ano, já se vám přiznám,
já jsem vzduch
-drzý k nevíře!

WILAN

BÝT OBLAKEM

Oblakem chtěl bych být,
stále jenom létat.
Ve výškách jenom žít
a vidět první růžově svítat.

Jó mrakem kdybych byl
a viděl jiného, jak za tebou šel
-chytil tě za ruku a políbyl
-zlostí bych na vás celí vypršel!

PÍSEŇ

Chtěl bych světu píseň zpívat
a na strunu tenkou
hrát melodii sladkou.
Vždyť mlád jsem
a jeho krásy poznat
-to bych chtěl.

Vždyť na něm jediném
snad život kořeny zapustil;
i kdyby jinde byl,
jiný než ten náš,
važme si ho!
Je jak můj, tak i náš.

MILAN

KAŽDOBENNÍ

Bloumáš zase městem.
Nudu zaháníš tak,
že si odpaluješ cigaretu od nedopalku.
Chtěl bys někoho k sobě blíže
a zatím sleduješ dívčí sukně.
Jsou mimochodem čím dál víc.

Klopítáš nahoru a dolů ulicí
než otevřou oblíbenou hospodu.
Jmenuje se "u Špuntu".
Tam máš svou známou partu,
tam je ti trochu líp.
Tam máš někoho blíže.

Zakopneš o práh dveří,
půlnoční čas už dávno běží
a prázdná postel je nadosah.
Trpké ráno,
hořká káva.
Hledáš! Kdo tě pomiluje?

Otrhané sandály
se šoupu ke Špuntu.
Divně po tobě koukají.
Nejradši by tě ostříhali,
ale na holiče ti nedají
protože bys to propil.

MILAN

LEONA

ZPOVĚĎ

Když nikdo se mnou nemluví
musím to někomu říci.

Že se mi ve škole nedaří,
že jsem se zamilovala,
že mi nikdo nevěří,
že mě život nebaví.

Obyčejně píšu dopisy,
v knížkách vydím přátelé.

Někdy jen tak ležím a poslouchám písničky

Komu,
komu to mám říci?
A proto se ptám:

budem se mít někdy lépe?
Změní se naše společnost?
Budem se někdy mít rádi?

BUDEM VLASTNĚ JEŠTĚ ŽÍT?

LEONA

ZOUFALSTVÍ

Kam kráčíš krásko?
Krokem Gazely pyšně se neseš.
Upíráš na mě oči.
Oči?
Ty dvě propastné tůně.
Krásně hrozivé. Hrozivě krásné.
Na co se ptají?
Co po tobě chtějí?
Ty víš, co říkají?
Prozrad mi co skrývají.
Jsem zoufalá.
Tak proč mlčíš???

PROČ?

Proč nejseš aspoň trochu cvok?
Proč si nešetříš na slona?
-a nekradeš pro mě kytky v cizí zahradě?
Proč jenom neskočíš do vody v šatech?
-vždyť je zas usušíš
Proč se se mnou jen tak netouláš
-po loukách a tak?
-abys viděl zajíce
a mrkví pod paží
Proč nikdy nic nehledáš?
A na všechno máš vždycky plán?
/ ve kterém chybí
obyčejná radost ze života /

LEONA

NICOL

POCIT

Já vím, jak chutná ten zvláštně okořeněný pocit a nikomu, nikomu na celém světě bych nepřála, aby jeho tíhu poznal na vlastní kůži.

Jedno obyčejné ráno a jako vždy otvírám oči dokořán a těžká víčka, abych očima pohledila ten stereotipní klid malého pokoje. Jak protivná je ta chuť v ústech a nezvykle ostré sluneční paprsky bolestně probodávají oční bělmo.

Co se stalo? Není tu zvonění budíku, ani okenní roleta, která je opařena jarním počasím. Není tu psací stůl, ani nedokončený úkol a není tu ani váza s kytičkou fialek od kamaráda.

Ležím na chodníku v docela cizím městě a do krve rozedrané bosé nohy mám bezvládně pohozyeny ve špinavé kaluži. Co se stalo? Nevím kde jsem a jak se jmenuji, a nevím proč se tohle město ozdobilo nádechem smutku. Pokouším se vstát a cítím křečovitou bolest každým pohybem. Zmateně bloudím ulicemi a snažím se prorazit tu černou propast v hlavě a vzpomenout si na to vzdálené PŘED TÍM.

Copak jsem tady sama? Jediná v mraveništi domů a chodníků?

Musím promluvit, zakřičet, musím volat o pomoc. Vždyť nemám ani sílu otevřít rozpuhlá ústa.

Mám strach a nikdo to ani netuší. Bezvládně usedám na chodník a popraskané rty chladím o vlhké sklo výkladní skříně.

Co se stalo?

Už ztrácím poslední naději, když najednou snad je to sen. Přišel mi na pomoc. Ne, je to opravdu tak. Z mlhavého šera se vynořují poslové záchrany. Dvě postavy šťastných milenců se oddělily od stínu obchodního domu a míří přímo ke mě. Sbírám poslední zbytek sil a blížím se jim vstříct.

Jak je to krásné žít. A já jsem šťastná a chci být ještě šťastnější. Už jenom kousek a budu zachráněna, cítím už blízko to lidské teplo.

Neuvěřitelně hořké je zklamání, oba milenci prošli kolem, ale místo pomocné ruky se mi dostaví pohrdavý úsměv. Stojím na zaprášené silnici a kolem mne procházejí davy lidí. Chci se dotknout jednoho z nich požádat o záchranu, lidé však schovali ruce /nemocné/ hluboko do kapes a já nepoznám sílu lidského dotyku. Narážejí do mě a já už ani nevím - jsou to lidé?

Teprve bodlivý úder do žeber mi připomenul, že dýchám. Je zvláštní, když nás k životu probere surové kopnutí. Ničemu nerozumím. Zmateně pobýhám a nevnímám, jen nárazy do skel výkladních skříní. Musí mi přece někdo pomoci. - říkám odrazu svého obličeje a prohlížím si v zrcadle své: - cizí oči.

Najednou to není pravda! Chci vykřiknout když zjišťuji, že stojím na chodníku docela nahá. Celé to už nedohlédnu.

Den předává žezlo tmavému večeru a mírně se ochlazuje tu špinu města. V hlavě mi hučí a slyším ze všech stran lidský smích.

Stojím sama v opuštěné ulici a závidím domům rozzařeným lidským světlem.

"Jó voni naši lidé, určitě mi podáte pomocnou ruku", říkám si v duchu a snažím se usmát na světlo v domech.

Ale všechna okna na která se podívám se prudce zavírají. Hlavu mám těžkou únavou a hlad mi neukájí ten do dna vypitý šálek nenávisť. Je noc, studená mokrá noc. Jedinné co se mnou stojí, dívá se mi do očí a s velkými prsty se svíjí okolo pasu je samota.

Pokouším se udělat jeden jediný krok a vím, že bude krokem posledním.

Krokem do světa věčnosti.

Ale já pořád věřím lidem, věřím že ráno až nakopnou o mé tělo, jej odvezou a a ...

Den přibíl by jen sen, ale prosím vás ne-
smívejte se, i když to byl jen sen!
Já mám totiž strach, že bezcitná města existují
a že cestu do něho lidé vybudují. Vždyť
nejsem sama, komu druhý člověk, místo ruky,
která pohladí po vlasech a setře slzy z
tváře, ukáže jak neúprosná a zlá je zařatá
pěst.

Vyprávím o síle lidského dotyku, ale vždyť
já sama jsem vlastně také docela obyčejná
"schránka".

Stydím se za to hrozné co je uvnitř ve mně,
stydím se romantický nápad a stydím se být
zamilovaná. A tak jsem na své lepší já po-
jistila železným okovem nazájmu, a jsem teď
také schránka.

Tak proč se nepřebrodím na břeh k ostatním
schrámkám a společně s jejich podporou
nastavit zařatou pěst.

Ne takhle já nechci žít. Proč krásu věznit
a nenávidět? Vždyť přece někde určitě čeká
někdo kdo mě potřebuje a koho potřebuji já.
Je nás víc co nechceme nastavit zařatou
pěst.

A tak volám SOS.

A tak i já vysílám myšlenkovou depeši svých
snů do neznámé naděje.

Vytukávám morzeovku lásky, na membránu svého
srdce.

KDO POTVRDÍ PŘÍJEM?

NICOL

MILADIAS

RODINA , ZÁKLAD STÁTU

Rodina je základ státu
a já neznám ani tátu.

Máma dala každému,
mladému a hezkému.

Nevěděla, s kým mě má,
ach, ta byla pitomá.

Chci udělat něco pro stát,
když mě nechal vystudovat.

A tak když jdu s někým spát,
myslím především na stát.

Aby mohl fungovat,
neváhám nikomu dát.

Já dám taky každému,
mladému a hezkému.

Jenže já si dávám pozor,
anti krém tu dělám pozor.

Nevím, jak se to mohlo stát,
že jsem zklamala též náš stát.

Teď mám dítě, nevím s kým.
Jak já mu to vysvětlím.

Rodina je základ státu,
moje dítě nemá tátu.

Takhle to s naším státem,
moc daleko nedotáhнем.

MLAĐAS

/Mlaďasovy básně I./

KONEČNĚ I

Konečně jsem přestal být debilem.
Konečně jsem přestal být debilem
proti své vůli.
Konečně jsem odevzdal uniformu.
Konečně jsem vypadl ze hry.
Konečně stojím na nádraží.
Konečně stojím na nádraží
a čekám na vlak,
který mě poveze ...

MLÁDAS / I./

OPĚT

Opět jsem se zamiloval.
Ano opět.
Tak jako téměř každý den.
Vždy když potkám nějakou krásnou dívku,
zamiluji se do ní.
Dokážu se zamilovat všude.
Na ulici.
V trolejbusu.
Na zábavě.
Prostě všude.
Všude kde setkávám děvčata.
Není to však láska.
Jsem zamilován.
Ano.
Jsem zamilován do dívčí krásy.
Jsem zamilován, tak jako se člověk může
zamilovat
vždy do něčeho krásného.
Zamilovat se však do dívčí duše
je pro mne obtížné.
Ano.
Velmi obtížné.
Protože svou duši dávno ztratili.
Nebo ji vyměnili za něco jiného.

MLÁDAS / II./

TY MOJE

Ty moje tlamičko.

Ty moje sluničko.

Ty jsi tak ošklivá
a já tě přesto miluju.

Ale jenom na zábavě,
když sehodně naleju.

Ráno bych tě nejraději
vyhodil hned ze spacáku.

Co to říkáš?

Co budeme mít?

To dáme do děcáku.

AŽ ŽIJE, KDO PLJE

V Seči malé dítě brečí,
že ztratilo maminku.
Maminka už sotva vidí.
Přebrala HX jen trošinku.

Mámo Ty seš přeci kráva.
Seš Ty aspoň trochu zdráva ?
Přestaň chlastat .
Tu náš dítě.
PODÍVEJ SE JAK HLEDÁ TĚ.

V NEVĚSTINCI

Nabídka dne:

to,
co je v ženě dole uzavřeno.
Podřadné maso kurev.

MLAĐAS

/ Mlaďasovy básně II: /

TANEČNÍ ZÁBAVA

Všude plno rámusu, piva smradu z kouře.
A to ještě nezačali hrát.
Je tu spousta krásných děvčat,
ať mi z toho buší srdce.
Nědná z nich nemá nouzi o chlapce.
Prostě prachobyčejná zábava, jako každá jiná.
Na první pohled to vypadá, že je všechno
v pořádku,
že to tak nějak na zábavě má být.
Nikomu nic nechybí.
Všem je tu dobře.
Ale ...
Ale něco tu přece chybí.
I když tě nikdo nepozoroval.
Je to láska.
Ten krásný pocit štěstí a bezpečí.
Mylím opravdová nefalšovaná láska.
A ne bezduchá, ano bezduchá těla děvčat
milující se na každé zábavě s jiným chlapcem.
Stále to cítím.
Nemohu se toho zbavit.
Stále tě cítím.
Nemohu se toho zbavit.
Stále to tu chybí.
Je mi z toho smutno.

MLÁDAS / II./

SVÁTEK

Když měl Petr svátek,
dělal si brambory a karbanátek.
Tak jsme se šli dívat na televizi.
A mně bylo blbě.

MLÁDAS / II./

O JEDNÉ

Jedna malá šikmooká holčička,
si každý den hrála v parku s panenkou.
Krásná holčička,
s dlouhými černými vlásy.
Každý den,
tam prožívala kousek svého bezstarostného
dětství.
Měla radost z každé maličkosti.
Z berušky,
která jí sedla na ruku.
Z motýlka,
který se jí zamotal do vlásků.
Smála se,
když ji chmýří vznášející se vlahým vánkem
šimralo po tváři.
Byla šťastná.
Ven jednou její veselé mandlové oči
nechápnavě hleděli.
Když se na obloze objevilo druhé sluníčko.
Když tam byl park.
Shodila si tam hrát malá holčička
s dlouhými černými vlásy.
Měla radost z každé maličkosti.
Byla šťastná.

PROBUĎ MĚ ZE SNA

Potřebuji nějakou holku,
která mě přesvědčí, že žiju.
Dokáže nějaká holka v tomto městě,
v této zemi,
v tomto světě,
na této planetě,
přesvědčit mě, že žiju?
Holka, probuď mě ze sna
a řekni, že to nebyl sen.
Holka, probuď mě ze sna
a řekni, že nejsme loutkami v divadle.
Řekni mi,
že nejsem loutka,
že za mě nikdo nemluví.
Řekni mi,
že to, co dělám, dělám já.
Že se mnou nikdo nehýbe na provázku.
Řekni mi,
že ti páni co jsou nade mnou,
se mnou nehýbou jako s loutkou
a nemluví za mě jako za loutku.
Holka, probuď mě ze sna.
Holka, přijdi brzo.
Holka, přijdi dříve, než bude pozdě.
Přijdi dříve, než se stanu ovci.
Přijdi dříve, než se zapojím do stáda.
Přijdi dříve, než začnu ~~nenávidět~~ jenom kývat,
žrát a množit se.
Holka, přijdi a probuď mě ze sna.
Holka, přijdi a přesvědč mě, že žiju.

ZENKA

POHŘEB LÁSKY

Nevím jak bolí umírání,
ale znám bolest v srdci, kdy člověk nechce žít,
Zbývá jen tiché žalování
na osud, jenž k tobě ztrácí cit.

Vzpomínky se tiše vkrádají,
nedají ti spát, nedají ti žít.
Ty jen pláčeš v koutě potají,
chceš svou lásku zpátky mít.

Pochopíš krutost života,
pochopíš lásky umírání.
Je to jak špatná odplata,
za-co, to nemáš zdání.

Znals lásky plamen,
myslels, žeš nejbohatší na světě.
Teď je ~~XXXXXXXX~~ s tvou láskou ámen!
Kde v sobě, lidé, krutost berete.

Jdi slunci vatříc a zvedni hlavu,
Hrdě pohřbiť svou.
Půjdeš-li dál, ztratíš se v davu.
A v něm i jiní lidé jsou.

ZDEŇKA

JAW

STRÁNKY POLEPTANÉ KYSELINOU

Stránky poleptané kyselinou žalují.
Děti do nich nahlížejí-malují.
Nejdříve bílé tělo ptačí
 dlouhé nohy zobák.
Čáp- úsměv se na rty tlačí

Potom dvojici mileneckou
 lásku
 postel
 nemocnici
 mámu a tatku
 výživu kojeneckou
Cesta zdlouhavá-Tak to není

-A na konec baňky
 digestoř
 svěřepá obrylená tvář
 majestátnost laboratoří.
Celá duše stopoří-
Ano tak na svět přišli

Moderně
Účelně
Levně
a ... Co je vlastně ta láska ?

JAN
/Těhotenství slz/
1978

TMA

Tma ničí

tma je kat!

To mi věřte

je to tak!

Každého jednou obestře,
každého z nás pevně stiskne

-tak jako láska

Já přemožen byl tmou i láskou,
všechna světla zhasla mi.

Vyhlasly neony

všech mých cest,

vypařila se ~~XXXXX~~ štáva z trav
a já nebyl jí

schopen sát ...

Tma mučí,

tma je kat!

To mi věřte je to tak!

Hrozné je ve tmě žít,
oči vydloubnout si chtít,
sic pálí jako tma.

Pozvolna

jak láska umírá.

Zůstat strnule stát,
v těle mrazu řezavého nitkyPrsty sevřené v pěst,
hlavou nechat prolétnout jehly.
Hrozně zachrčel bezmocností

Tma tak mučí

Věříte již

že je kat?

Věznice zdánlivě bez mříží,
můžete všude- kam se vám zlíbí!
Však nehnete se z místa

Světlo v duši

světlo v paměti

světlo v údech.

2.

Zbyl jen lesk spoceného těla.
 Hnus celý mozek zaplaví,
 všechny nervy se rozechvějí
 jak struny rozkoše
 tak to je k vysilení z lásky...
 Tma mučí

 tma je kat!
 To mi věřte je to tak!
 Spínat ruce
 a prosit mužství/toho Boha/
 -Sešli paprsek světla!
 Zpěv ptactva
 Ano!

 To slyšet je nyní
 Probohal
 Proč zpívají?
 Vždyť je přece všude tma!
 To je svítání
 Svým očím věřit?
 Ne!Ne!Ne!
 Slunce vychází
 Je červená jako krev
 a pálí

Jsi samý oheň!
 Tvoje láno je sopky
 jícen?

Zblázním se
 Ne!Již NE!Prosímte
 Tma mučí

 tma je kat!
 To mi věřte je to tak!
 Aha!Láska?

 Ach!
 -každého znás uvězní.
 /Tma jako tma?/

A na jak dlouho?
 -dokud nerozdáte všechny city!

JAN
 /Růže, Lásky a Život/
 1977

OBRAZ VZDĚLÁVÁNÍ

Oprýskaná lavice
stará jako kadidlo
s dýmem štiplavím slov profesorů
Poslední stanice
tvého mládí
Ach to stálo!
Bledne lesk posledních tvých kroků

Jaro ti chromí ruce
hmatáš na černou tabuli
s vrstvou špinavého sněhu
Vzdělaná slova ti kapou na hlavu
jako při čínaké koupeli
-oddychneš si až při západu slunce!

Až budeš starý jako ta lavice
marně budeš vzpomínat na své mládí
Jen slzy tě odliší od té mrtvé lavice,
protože si uvědomíš,
žeš ztratil v životě to nejcenější

Ráže, Lásky a Život -1977

Tyto tři symptomy básnického blábolismu
ranných romantiků stejně jednou skončí
smrtí utopením ve vodách řek, přesněji v
místech kde stoupenci realismu a nereal-
listických odnoží lijí ve třech směrech
pivo a rum.

JAN

PODIVÍN

Je to podivín.
Ach ano
-je to podivín.
Bojí se lidí,
chodí v noci do ulic
a hledá svůj měsíc.
Ach ano
Hledá svůj měsíc,
však je to podivín.
S tvéří jako lín
hledá dívku
-těch se snad straní ...
Jak ji tedy najde,
kdy složí znevenou hlavu v její klín?
To sám neví.
A nikdo mu to nepoví...
Je to podivín.
Ach ano je to podivín.
V ústech má doutník,
ten doutník mu nehoří,
protože je vlhký
od jeho slz horkých...
/Doutník v podobě mrtvého mužství
jako mráz a sníh v předjůří/
Preč pláče,
vždyť to slaboch je
Frý dívku najde si
až ji osloví
za bílého dne...
Je to podivín.
Ach ano je to podivín. .
Žije sám se sebou,
nikdo mu nerozumí.
Má svůj svět
-A je v něm navždy uvězněn

JRS.

JÁ ?!./odezva na podivína/ PRO N.D.

Jsem vězněm
ve svém vlastním světě,
který jsem si
ve svém mozku vymyslel
Napsal to v jedné básni
jeden básník
Napsal to o někom cizím
mě úplně neznámém

Přesto ale cítím,
že to vlastně o mě psal
Hodně lásek jsem od sebe
myšlenkami odloudil
Nelibily se jim mé názory,
mé starosti
Nechápaly to za čím
jsem celou duší stál

Nechápali to oni,
nechápu to ani já
A tak přemýšlím
-jsem sám svým otrokem
Uvězněn každým slovem,
každým výrokiem
Jak to napsal autor,
autor pravdy snad

Je to horší závislost než drogy
Proto taky často utíkám
Přemýšlím dál
-jsem svým otrokem
Proto taky často utíkám
a pokouším se psát nesmyslné básně
Básně co mají v sobě plno hladu
po lásce duší, lásce milenců

Ptám se sám sebe
proč vlastně píši básně
Snad je to pláč,
slzy nesmělé
Ptám se sám sebe
proč ještě čtu básně
Snad proto
abych žil rád

J.R.B.

KOPRETINA

Jsi jak kopretina,
která se chvěje ranním mrazem,
když se probouzí sama
Jsi jak kopretina
-veselá, zářivá, bílá

"Děíska" bez rukávů
Vlasy lety nestříhané
Na rtech úsměv
V očích zář
-stojíš tam dál

Něžná s limonádou
a s úsměvem na tváři
vnímáš kluka,
co adresu na tobě vymáhá
-co bude dál?

Stojíš tam dál,
jen sama na sebe odkázána
Máš teprve sedumnáct let
a nevíš co s nima
-nevíš, vlastně víš

Už nejseš tak sama,
když s úsměvem na tváři
půjdete k oltáři.
Tam řekneš: Ano mám ráda
-ano mám ráda

Jsi jak kopretina,
co se chvěje ranním mrazem,
když se probouzí sama
Jsi jak kopretina
-veselá, zářivá, bílá

MYŠLENKY

Má je každý,
ale jen někdo umí přemýšlet
Jsem navždy,
ale někdy i pomíjivě navenek

Myšlenky se rodí v hlavě,
ale snadno se nechají srdcem svést
Myšlenky jsou zlé i dobré,
nechávací se cizími názory unášet

Myšlenky jdou z hlavy
formou slov a vět,
ale pro někoho je snažší nemyslet
a nic nevědět

Tak proč ta slova a věty plné myšlenek?
Vždyť stačí být chytrým jen navenek!

Je hrozné myšlenky takhle zabíjet!

.....

ZAPŘEMÝŠLEJ:::

Zapřemýšlej o tom všem
-co se stalo aco se má stát
Zapřemýšlej o tom všem
-proč a co máš jak chápat
Zapřemýšlej o tom všem
-co máš komu a jak dávat
Zapřemýšlej o tom všem
-i když ji musíš moc milovat
Zapřemýšlej o tom všem
-nemůžeš to ještě chápat

Zapřemýšlej...

...myslím na tu co tě zradila
Co jsi měl a máš ještě rád
Nesmíš na ni myslet,
nesmíš si nechat o ní zdát
Zapřemýšlej o tom všem ...

MINULOST

Někde v dáli zazněl zvon
Každý má své krédo
Ať Spartakus či Qassimodo
Minulost je ONA nebo ON?

Život jenž hledáš stejně nenajdeš,
-když se za sebe podíváš už ji nedohlédneš
Prévert akleopatra,
nevědí, že je potkalo míjení
A tak krásná královna
a jeden básník nejsousá souzení

Život jenž hledáš stejně nenajdeš,
rukama kolem plácáš, myslíš, že JI utečeš
Nic nepřejde bez povšimnutí
Vlasy, tunika i džíny
Nestojí to ani za mrknutí,
pro NI jsou to klukoviny

Život jenž hledáš stejně nenajdeš
i když se na NI díváš, skončíš jako Gilgameš
Pyramida a mrakodráp
-nezajímá JI co je a bude.
"Jen co bylo", na to má doktorát
a to co je už nikdy nebude!

Život jenž hledáš NIKDY NENAJDEŠ
Tak co se staráš? Minulost neobelžeš.
Rveš se stále dál,
i když určitě prohraješ
Vyhrát by sis přál,
ale nikdy to stihnout nemůžeš!

Život jenž hledáš NIKDY NENAJDEŠ
-a tak dál střádáš, až najdeš nějakou tu LEŽ!

5. ledna 1986

J.R.S.

BÁJEČNÝ FLÁM

Byl to báječný flám
 Závora padá
 Kolo se točit začíná
 Tolik dívek jsem miloval
 Amor umírá
 Štěstí mě uspává

Ještě bych si toho moc přál,
 ale kosa už padá
 Všechno jednou končí-zacíná

Byl to báječný flám,
 ale kosa už padá
 do krku se zatíná

NEJSEM VÍTĚZ! CEDULKU PORAZENÍ MÁM

Byl to báječný flám
 Závora padá
 Kolo se do krku zaplétá
 Nestal se ze mě nikdy král
 Kosa padá
 Nedokážu už uhýbat

Byl to báječný flám
 Smrt se do krku zatíná
 a já se tomu smál

Ještě bych si toho moc přál,
 ale smrt už chvátá
 a já bych chtěl být dál

Není přece nic jen černé a nic jen bílé
 -možná něco mezitím
 Každý má v sobě zlé i dobré,
 ale co zvítězí?

Byl to báječný flám,
ale kosa už padá
do krku se začíná

Psal jsem rychle protestsongy,
bojoval s plných plic
Čekali mě za to soudy
a nezůstalo skoro nic

Byl to báječný flám
Závora padá
Kolo se točit začíná

Byl to báječný flám
Kolo se dotáčí
a já se tomu smál

Chtěl jsem vám toho tolik dát
Kolo se dotáčí,
ale nedokázal jsem už tolik řvát

NEJSEM VÍTEZ, CEPULKU PORAŽENÍ MÁM

Byl to báječný flám
Závora padá
Kolo se točit začíná

Zlí páni mě napadají,
"je to prý hlava mladá",
ale já se snažil neprohrát

Jen jsem nedokázal tolik řvát
Kolo se dotáčí
Mé tělo a myšlenky uvaďají

A jak jsem se rval dál
Minuta za minutou padala
a chvíle odevzdání nastala

UŽ NEJSEM VÍTEZ, CEPULKU PORAŽENÍ MÁM
ALE VLASTNĚ JSIM? VĚDĚT TO BYL JEN FLÁM

3.

Přišel čas odejít,
a tak odcházím.
Jeden lidský život není nic
v porovnání s tím novým příchodem,
plným myšlenek a radostí
-TAK CO CHCEŠ VÍČ?

7. ledna 1986

J.R.S.

OTROKEN BÝT

Pláču, směji se,
nadávám, veselím
Názory bráním své
a slova dostojím

Umím už milovat,
odsoudit, být něžná
Jen prodávat sebe neumím,
tím jsem si jistá

Dokážu mlčet,
ale i odpovídat
Dokážu se vrátit,
ale i odcházet

Sním a trochu maluji,
píšu básně, líbám se
Mám ráda
a především život miluji!

A CO VY?

23. února 1986

J.R.S.

Ještě jednou vás moc žádáme o zaslání
vaší kritiky na každou báseň, povídku,
či úvahu. Podle vaší kritiky/co se líbí
a proč, nebo co se nelíbí/se bude vy-
víjet tenté malý sborníček. Děkujeme.

autoři